

то момиче и пристъпило към олтара.

Когато сѣдали на трапезата, долетѣло отнейде друго сиво птиче, кацнало на рамото на булката и изчуруликало:

— Чикъ-чирикъ, синьо момиче, върни се въ село: майка ти отъ мжка очитѣ ще си изплаче.

— Нека ги изплаче, — отвърнало момичето и посегнало къмъ златнитѣ блюда по трапезата.

Когато станали отъ трапезата, долетѣло отнейде трето сиво птиче, кацнало на рамото на булката и изчуруликало:

— Чикъ-чирикъ, синьо момиче, върни се въ село: нивата те чака неохотната, а сърпътъ ти е рѣждясалъ.

Тогава синьото момиче хвърлило булченскитѣ дрехи и се върнало въ село.

А царскиятъ синъ толкова се ядосалъ, че възседналъ коня си, намѣрилъ синьото момиче да жъне всрѣдъ нивитѣ и, безъ да мисли много, проболъ го съ меча си право въ сърдцето. Отъ сърдцето на синьото момиче бликнала синя като лѣтното небе кръвь и оросила далече, далече златнитѣ ниви.

Тия капки и досега личатъ. Не сте ли ги виждали по синоритѣ на нивитѣ? Само че тѣ сж вече станали на цвѣтя — чудно хубави сини цвѣтя, напоени съ синята кръвь на синьото момиче.

Николай Фолъ

ПРИСПИВНА ПЪСЕНЬ

Нани, нани, нани,
спи, детенце сладко,
дето нѣмашъ майка,
а сега и татко.

Мама отъ небето
гледа те, милува,
татко презъ полето
дълъгъ пѣтъ пѣтува.

Ахъ, защо ли късно
отъ гурбетъ се връща!
Какъ да го посрещна
въ запусѣла къща,

дето даже птичка
вече не прелита!
Какъ да му отвърна
като ме попита